

Forsangarin í A JOB, Helena Heinesen
Rebensdorff, og fyriskiparin í FO
Invasion Edmund S. Jacobsen

Festivalur fyri friði

EITT SERA **SPENNANDI** OG FORKUNNUGT **TILTAK** VERÐUR Í
FØROYAHÚSINUM KOMANDI **LEYGARKVØLD**, HAR **EDMUND S.**
JACOBSEN HEVUR STÁPLAÐ EIN **FRÍÐARFESTIVAL** UPP Á BEININI

FESTIVALUR

Rólant Waag Dam
rolant@sosialurin.fo

Give Peace A Chance er heitið á fjøl-
broytta tónleikatiltakinum, sum er púra
ókeypiss. Og tað er ikki hissini nøvn,
ið fyriskiparin diskur upp við. Helenu
Heinesen Rebensdorff, Kim Hansen,
Kaj Klein, Heini Corfitz & Eiríkur
Andersen, Dánjal á Neystabø, James
Olsen, Jóhannus Á Rógvu Joensen,

Linda Andrews, Sámal Rávnsfjall, Uni
Debess, roWan, Jógvan Óli Ellingsgaard,
Brian John Hughes & Sigmar Sørensen
og Jensia Højgaard Dam.

– Fólkið í Føroyum og Danmark
eru í kriggj í Miðeystri, uttan at verða
spurgd ella kunnað, sigur Edmund og
leggur aftrat, at fyrri honum liggur tað
nær at gera eitt friðartiltak, og tað er
John Lennon ímyndin. Tí er tað eisini
bretski tónleikarin, sum myndar plakat-
ina fyrri stóra tiltakinum.

Fyriskiparin upplýsir eisini, at

hann arbeiðir við fleiri nøvnum og
tískil kann roknað við, at skráin verður
uppafstur meiri fjølbroytt.

Give Peace A Chance, ella føroyski
festivalurin fyrri friði, verður leygar-
kvøldið 6. oktober í Føroyahúsinum í
Keypmannahavn, og verður tað live-
tónleikur uttan steðg frá klokkan 23 til
fýra á morgni.

Levi Hanssen í 90 sekund

So segði
hann...

*Eg vóni sjálvandi, at tað eydnast
okkum at vinna FM. Felagið og
øll rundan um hava veruliga
uppiborið eitt tíligt upplivlsi*

KLUMMAN

**Rannvá
G. Fossaberg**

Føroyar vs. Útheimurin

Veðrið er keðiligt, matvørurnar ov dýrar,
og bústaðarviðurskiftini eru ikki nóg góð.
Hetta er tað, sum vit hoyra ferð eftir ferð,
tá prátið snýr seg um at fáa nýútbúnaar
føroyingar aftur til Føroya. Eg eri púra samd
í útsagnunum. Hinvegin er tað eisini mín
sannføring, at óansæð hvar tú býrt, hevur
tað sínar fyrimunir og vansar.

Eftir at hava búð í Árhús í fimm ár,
meðan eg var undir útbúgving, kundi eg fyrri
einum árið síðani undirskriva pappírið, ið
vísti, at eg aftur kundi kalla meg borgara í
Tórshavnar Kommunu. Árini í útlegd hava
víst mær, júst hvat tað er, sum ger, at eg
trívist væl í Føroyum.

Bara tað at fara til handils í Føroyum er
ein betri uppliving, enn tá eg plagdi at keypa
inn í Fakta. Her eru eingir stórir vaktarmenn,
sum beinanvegin gera ein varugan við, at tú
ikki ferðast í einum tryggum umhvørvi, tá
tú keypir breyð og ost. Her heima havi eg
ongantið enn upplivað, at onkur nærmast
stjelur appilsinina úr hondini á tær, av tí at
“der er ti for en tyver, og jeg mangler liige
en mere for at være oppe på ti frugter.”

At renna sær ein túr á útlandskum asfalti
kann gerast ein dramatisk uppliving. Men
so er ikki í Føroyum. Í hvussu so er, havi
eg enn ikki havt hvørki kamphund ella tjóv
rennandi í hølunum á mær á einum rennitúri
úti í Føroysku náttúruni. Bara ein illan veðr.

Í Føroyum er ein fantastiskur friður.
Ongar krysantembumbur, ið bresta á
miðjari nátt, ongin larmur av politisirenum
hvønn 10. minutt, og eingir AK81arar, sum
fara upp at kjeglast um hvør hevur størsta
baseballbatti.

At trívast í einum landi snýr seg eisini í
stóran mun um raðfestingar. Í lötuni raðfesti
eg, at einasti larmurin um náttina er ein
hani, ið gelur, og hestur, sum gneggjar. At
súkkklan kann standa ólöst í túninum. Og at
eg ikki skal flúgva í tveir tímar fyrri at siggja
míni nærmastu. Her er als ikki so galið, hóast
veðrið er keðiligt, matvørurnar ov dýrar, og
bústaðarviðurskiftini ikki eru nóg góð.

